

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XV. Argumentum. Edocet præsens Decisio, quando liceat petere Sacramenta à Ministris indignis; Et quando indignis petentibus ea possint à Sacerdote ministrari?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

ipsum infantem; & virtualis esse non poterat, quia de ejus essentia est, ut prius actualiter fuerit in ministro & deinde non fuerit revocata; sed in hoc Episcopo antea non fuerat, quia nunquam cogitavit, infantes confirmare; ideo ejus voluntas vix dici potest interpretativa; quæ non sufficit ad validitatem Sacramenti. Tambur. de triplic. jur. libr. 1. cap. 2. §. 1. num. 1. & 2. & cap. 3. §. 1. num. 8. Gobat de Sacramentis tract. 1. num. 74. Cardin. de Lugo disput. 8. num. 90. Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacramentis in genere disput. 3. art. 4. ubi in terminis agit de intentione interpretativa, quam probat insufficientem esse ad validitatem Sacramenti. Et hæc opinio negativa fuit verior reputata, & verior reputanda. Alter casus est:

3. Sacerdos convalescentia prædeditus, celebrare omittens, suæ tamen devotioni satisfacturus Sacram Synaxim decrevit sumere. Porro cum nullus alius Sacerdos adveniret, ipse suis manibus eam sibi ministravit.

Queritur, An liceat? Parochi, & Confessarii respondentes huic casui omnes affirmarunt, ut contra Pasqualigum tenet Diana Coordinatus tom. 2. resolut. 39. tract. 2. Quæ desumpta est ex part. 11. tract. 7. resolut. 42. ubi plures Theologos allegat idem sentientes, dummodò non sit scandali periculum, & concordant Castropal. tom. 4. tr. 21. punct. 18. num. 10. Suarez in 3. part. tom. 3. disput. 72. sect. 3. Coronius illustr. contrav. lib. 2. contrav. 4. cap. 7. num. 157. qui id restringit ad solum casum necessitatis, vel magnæ solemnitatis, & deficiente alio Sacerdote. Gobat de Sacramentis tract. 4. num. 439. qui hoc concedit etiam extra necessitatis casum, absente alio Sacerdote. Eminentiss. Cardin. de Lugo de Sacram. Euchar. disput. 18. num. 35. & seqq. Et Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. tom. 1. de Sacramentis disput. 24. art. 5. num. 67. & 68. ubi cum Lugone id licere affirmat etiam ex devotione; quod ulterius permissum censet pariter Diacono, si Sacerdos non adsit. De hoc plenè dissero De Eucharistia Sacramen. decis. 29. per totam.

Erecto, quòd Sacerdos, & Diaconus sint simul; & uterque velit communicare; certum est, communionem esse Diacono præbendam à Sacerdote. An verò Sacerdoti à Diacono, vel à seipso, Doctores non concordant. Nam Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disput. 24. num. 68. à Diacono Sacerdotem recipere debere, tenet; ea ratione, quia tunc Sacerdos recipit communionem laicam, non Sacerdotalem, sicut quando sacrificat: ergo ab alio debet recipere sicut ipsi laici. Contrarium verò sustinet Diana par. 2. tract. 14. resolut. 33. & d. part. 11. tract. 7. resolut. 42. Quæ relident in Coordinato d. tom. 2. tract. 2. resolut. 39. & resolut. 40. Eò quia decentius videtur, ut Sacerdos propriis manibus consecratis Christi Corpus sumat, quam permittat, illud sibi ministrari manibus Diaconi non consecratis. Porro priori opinioni videtur favere Magrius in Hierolexic. Verb. Diaconus; ubi plura refert Concilia, quibus commissæ est Diaconis Sacrae Eucharistia dispensatio; & eorundem Diaconorum dignitatem, & auctoritatem ex antiquorum SS. Patrum auctoritate demonstrat; sed eisdem porrigere Sacram Communionem Presbyteris Nicæna Synodus vetuit in cap. Pervenit. de Consecr. dist. 2.

Utrum autem in casu necessitatis laici, & mulieres (absentibus Sacerdote, & Diacono) possint sibi Sacram Eucharistiam ministrare? Respon-

Doct. Clericati Tom. 1. Lib. 1.

dendum est negativè: licet enim in primitiva Ecclesia id iisdem concederetur, præcipuè persequutionum tempore; ut in d. Hierolexic. Verb. Eucharistia; & doctè, ac eruditè ex conciliis, & SS. Patribus demonstrat Illustriss. & Reverendiss. Joannes Baptista Cafalius De Veterib. Christianor. Ritib. cap. 14. & 15. Nihilominus huic temporibus est omnino prohibitum ex d. text. in cap. Pervenit. de consecrat. dist. 2. siquidem reverentia, quæ debetur Venerabili Sacramento, præponderat cuiusque beneficio privatarum personarum, ut firmant prælaudati Emin. Cardinales de Lugo d. disput. 18. num. 24. & de Lauræa d. disput. 24. num. 64. & num. 70. usque in finem. Qui respondent exemplo relato de Maria Regina Scotiæ martyrium passa sub Elisabeth Angliæ tyranna; videlicet ex Indulto Apostolico B. Pii Quinti habuisse secum Sacrosanctam Eucharistiam, propriis manibus sumendam. Quòd laici, ac mulieres non possint tangere Eucharistiam, & per consequens nec communicare se ipsos demonstravi in meis Decisionibus de Venerab. Euchar. Sacram. decis. 44. à num. 3. & seqq. Porro an Parochus moribundus, absente alio Sacerdote, possit sibi ipsi Extremam Unctionem dare, disputabitur in Decis. XV. de Extr. Unctione, ubi studiosus videat.

DECISIO XV.

ARGUMENTUM.

Edoet præsens Decisio, quando liceat petere Sacramenta à Ministris indignis? Et quando indignis petentibus ea, possint à Sacerdote ministrari?

SUMMARIUM.

- 1 Sacramenta an petenda à Ministris indignis?
- 2 Baptismus, & Pœnitentia quando recipi possit ab indignis? Et quando alia Sacramenta?
- 3 Ministris dignis existentibus non licet petere Sacramenta ab indignis.
- 4 Indignis quando liceat ministrare Sacramenta?
- 5 Eucharistia quando sit deneganda peccatori occulto.
- 6 Occultum dicitur dupliciter. Et quomodo?

Sed adhuc circa Ministrantes, ac recipientes Sacramenta nonnulla quaestiones satis curiosæ, ac utilia sunt indaganda. Primum sit, An liceat Sacramenta petere ab indigno?

Alii affirmant, quia bonum, & licitum est quod petitur; & à ministro, si vult, licetè solvi potest, prævia contritione. Alii negant; Quia est malum inducere proximum ad peccatum; peccat enim mortaliter Minister indignus, administrans Sacramenta. S. Thom. 3. par. 9. 64. art. 6. Varii varia dixerunt; prout vari, & discordes sunt in resolutione hujus quaestioni tam Scholastici, quam Moralistæ Theologi, allegati à Diana part. 3. tract. 4. resolut. 59. Item par. 4. tract. 4. resolut. 21. Item part. 5. tract. 7. resolut. 4. & d. p. 5. tract. 9. resolut. 133. Item par. 7. tract. 12. & Misc. 3. resolut. 33. alias 31. Item part. 10. tract. 11. & Misc. 1. resolut. 63. & resolut. 64. Novissimè Maffrius in Theolog. Mor. disput. 16. num. §. 1.

Ceterum vera, & germana responsio desumenda est à sequentibus conclusionibus. Prima Conclusio. Baptismus, & Pœnitentiam in casu extremae necessitatis, id est in periculo mortis, petere, & recipere licet, si alius non adsit minister

nister idoneus, à quocunque indigno, etiam præciso ab Ecclesia; videlicet excommunicato notoriè & degradato. Azor. tom. 2. lib. 12. cap. 17. quest. 7. Sanchez. de matrim. lib. 7. disp. 9. n. 8. Diana part. 5. tract. 7. ref. 4. Quæ in Coordinato legitur tom. 1. tr. 1. ref. 18. & d. par. 10. tract. 11. & misc. 1. ref. 64. Quæ collocata est in Coordinato tom. 1. tract. 1. resol. 19. Et ratio est, quia urgente præcepto Superioris, cessat obligatio inferioris. Sed præceptum Sacramentorum in periculo Vitæ est divinum, superans præceptum Ecclesiasticum, quo quis fuit præcisus, excommunicatus, seu degradatus. Ergo præferri debet. Ulterius, ubi agitur de evitando periculo animæ, excommunicati conversatio non est prohibita; ut doctè demonstrat Eminen. Card. de Lauræa de Sacram. in genere disp. 11. art. 9. nu. 114. Concordant Abelly in Medull. Theol. tom. 2. part. 2. tract. 1. de Sacram. in gen. cap. 1. lect. 8. Vers. Quæres Utrum. Gobat de Sacram. tract. 1. num. 264. Diana part. 5. tract. 9. resol. 96. Quæ reperitur in Coordinato tom. 1. tract. 1. resol. 16. nu. 3. Sayr. lib. 2. cap. 20. num. 26. Cardin. Tolet. lib. 1. cap. 15. Vers. Septimo & ibi in addit. plurimi & d. lib. 1. cap. 92. num. 2. Mastrius disput. 16. num. 51. Porro Sacerdotem excommunicatum, ac publicè denunciatum, & eò minus degradatum non posse absolvere neque in articulo mortis docui in meis Decisionibus De Pœnitentia decis. 45. num. 2. ex doctrina Fagnani, & ex declaratione S. Congregationis ibi allegatis. Idem dicam de Extr. Vncl. Decis. 12. num. 6.

Secunda conclusio: extra mortis articulum, gravemque necessitatem, vel si alius Sacerdos non excommunicatus haberi potest, non est licitum Sacramenta sive Baptismi, sive pœnitentiæ ab excommunicato denunciato, vel publico Clerici percussore petere, & recipere; ut omnes supradicti Doctores advertunt.

Tertia conclusio. Omnia autem Sacramenta licite possunt peti à quocunque alio Sacerdote non præciso, quamvis indigno, tam in necessitate, quam sine; si dignus reperiri non possit, dummodo ipse indignus vel teneatur ex officio ea ministrare; vel paratus sit ad illa ministranda; & ratio est, quia quod petitur, bonum est; & ipse Minister potest se ab indignitate liberare per actum contritionis, ut ex Cajetano, Soto, Sà, & aliis scribit Diana d. part. 10. tract. 11. Misc. 1. resol. 63. Quæ legitur in Coordinato tom. 2. tract. 3. resol. 16. num. 3. Cándidus in Compend. disquis. moral. disq. 47. art. 4. & Mastrius d. disput. 16. num. 15.

Quarta conclusio. Quotiescunque Minister dignus potest adiri, non est licitum petere Sacramenta à Ministro, quem quis certò scit esse indignum; Sic enim requirit reverentia erga Sacramentum, & charitas erga proximum, nescilicet detur ansa eidem indigno Ministro committendi Sacrilegium. Abelly d. part. 2. tract. 1. cap. 1. in fine. Cardin. Tolet. d. lib. 1. c. 92. num. 4. Sanchez lib. 1. in Decal. cap. 7. num. 15. Castropal. tom. 1. resol. 6. disp. 6. punct. 10. num. 5. Tamburin. lib. 5. in Decal. cap. 1. num. 68. & num. 72. in fine. Et novissimè, pœ, & doctè Eminen. Card. de Lauræa de Sacram. in genere disp. 11. art. 9. num. 119.

Alterum Quæsitum est, Quando liceat, ministrare Sacramenta indignis?

Responsa habentur in duobus concordantiis; dissonantia in tertio.

Primum, in quo omnes concordant, est: publicis peccatoribus non esse Sacramenta ministranda; sive ipsi publicè, sive privatè petant. Ratio est, quia scriptum legitur Matth. 7. Nolite sanctum dare canibus. Et Matth. 15. Non est bonum sumere panem filiorum, & dare canibus; id est, peccatoribus publicis, de quibus in Psal. 58. famem patientur canes. Ulterius illicitum est Ministro Ecclesiæ operari contra Religionem; & contra Eucharistiam. Sed contra Religionem est dare Sacramenta publicis peccatoribus, qui reddunt ea frustratoria, & sine effectu; & contra charitatem, quia iidem suscipientes indigni grave peccatum committunt. Item non est licitum Medico corporali dare medicinam, quam certò scit mortiferam fore infirmo. Ergo neque Medico spirituali. Item gravissimum irreverentiæ peccatum esset, projicere Eucharistiam in lutum, vel in sterquilinum; sed tale est os peccatoris, de quo Sap. 9. Luto vilior vita ipsius. Et tandem, nulli Ministro licet operari contra fidelitatem Domino servandam in ministerio. Sed ministerium Sacramentorum exigit, ut dispensetur dignis, non autem indignis. Ergo. Et sic docent omnes Theologi. S. Thom. q. 68. art. 4. & q. 80. art. 6. Scotus in 4. dist. 9. qu. 1. Layman lib. 5. tract. 4. cap. 6. num. 8. Gobat de Sacramentis tract. 1. n. 267. & 268. ubi refert verba S. Joann. Chrysost. ad Sacerdotes, quæ leguntur in Brev. fer. 2. infra Octavam Corporis Christi, & num. 269. & 270. quo loci declarat, illum censeri indignum, qui scit peccasse mortaliter; & de ejus emendatione nullatenus constat. Bonacina tom. 1. de Sacram. in genere disp. 1. q. 6. punct. 4. num. 2. ubi alios DD. allegat. Cottonius lib. 2. controv. 4. n. 168. & seqq. Thomas Tamburin. in Method. SS. Commun. cap. 6. §. 2. num. 7. & 8. plurimis relictis Eminentiſſ. Card. de Lugo de Sacram. disp. 8. sect. 10. num. 166. & Eminen. Card. de Lauræa eod. tract. disp. 10. art. ult. num. 67.

Alterum, in quo omnes, & singuli conveniunt, est, tunc ministrandum esse Sacramentum, ipsamque Eucharistiam peccatori occulto sive publicè, sive privatè illam petenti, quando Sacerdos habuit notitiam peccati illius, & suæ indignitatis in Sacramento Pœnitentiæ, seu Confessione; & ratio est, quia nemo uti potest scientia, quam habuit in Confessione, ne reddat odiosum Pœnitentiæ Sacramentum, cujus sigillum non solum est de lege naturæ; sed de lege divina positiva, & Ecclesiastica; & ideò Sacerdos extra Confessionem ita se habere debet, ac si nesciret delictum auditum in Confessione. Et hoc pariter docent omnes Doctores supracitati, Diana part. 3. tract. 4. ref. 46. Quam continet Coordinatus in tom. 2. tract. 2. ref. 30. ac etiam Emin. Card. de Lauræa d. disp. 10. art. ult. num. 69.

Tertium, (in quo dissonantia extiteret Responsa Cleri nostri) est; quid agendum, quando publicè Eucharistiam petit peccator occultus, cujus indignitatem novit Sacerdos extra Confessionem? Nam communissima est Theologorum opinio, in tali casu non esse denegandum Eucharistiam ex pluribus rationibus, sed ea præcipuè, quia de lege naturæ tenetur homo non ledere famam proximi, cujus delictum occultum est, & pro hac opinione sunt duo textus favorabiles in cap. Placuit. 6. q. 2. & in cap. Si Sacerdos. de offic. ordinar. quos allegat Layman. d. lib. 5. tract. 4. cap. 6. num. 10. Vers. dico tertio. Tamburin. Bonacina, & alii plurimi, quorum assecla copiosissimus est idem Emin. Card.

Card. de Lugo d. disp. 8. §. 11. & his Doct. ribus, ac eorum auctoritati adhaesit magna studentium nostrorum caterva.

Ceterum alii amplexi sunt contrariam opinionem, videlicet, negandam esse omnino Communionem peccatori occulto publice petenti, cuius indignitatem scit Sacerdos extra Confessionem, quam acerrimè tuetur Eminen. Cardinalis de Lauræa d. disp. 10. art. ult. num. 68. ubi eruditè probat, omnes rationes supra allegatas pro non communicando peccatore publico, militare etiam contra peccatorem occultum. Neque prævalet asserta ratio tuendi famam proximi; nam ita eam confutat Eminentia sua: Quando urget majus præceptum, minus intelligitur pro tunc relaxatum; ita de Regulis Juris, & ratio naturalis dicat. Majus autem, & superius, ac primum Præceptum est, Deum ne dum positivè colore, sed nunquam inhonorare, quacunq; accedente occasione. Ergo posita occasione servandi famam proximi, & Dei honorem, hoc urget præceptum, & hoc est servandum. Cum autem quis petit aliquod Sacramentum in mortali, adest utrumque periculum lædendi honorem Deo debitum in ministrante fidei, & sancta in tractandis sanctis; & periculum lædendi honorem proximi. Ergo potius hic, quam ille est lædendus (seu melius) magis ab ea quam ab hac offensa abstinendum. Ita eruditè Alenius loco citato.

Secundo: à majori malo tam proprio, quam proximi est semper abstinendum, potius quam à minori, si in alterutrum incurrere sit necesse: sed minus malum infertur proximo occulto peccatori, denegando Sacramentum sive in publico, sive in occulto, quam ei ministrando. Ergo præceptum illud charitatis, seu famæ non impedit ad negandum, nec impellit ad dandum.

Tertio: si tale præceptum charitatis, & famæ proximi in hoc casu urgetur, in omnibus urgetur, ut non servaretur divinum, seu naturale, vel Ecclesiasticum præceptum, ne fama proximi lædatur; & sic nullus teneretur ad denunciandum occultum hæreticum, aut abutentem Sacramentis, aut sollicitantem in Confessione; & sic de aliis, quæ secum afferunt obligationem denuntiationis, quia in his omnibus fama proximi læderetur.

Quarto idem Auctor eodem numero (videlicet Card. de Lugo de Sacramentis disput. 8. sect. 10. num. 176.) docet, non posse Ministrum dare Eucharistiam ei, quem scit in occulto abutendum esse illa, etiam si publice petat; ergo si in hoc casu non habetur respectus famæ proximi (& merito) neque in aliis casibus occultæ notitiæ. Consequentia est evidens; nam utrobique urgent duo, & eadem præcepta, scilicet Charitatis, & Religionis, ac fidelitatis erga Deum; & charitatis erga proximum. Igitur si in alterutro charitas proximi est præferenda, etiam in alio; vel si in alterutro religio, & fidelitas, atque charitas erga Deum, etiam in aliis; eodem enim modo læditur fama proximi, cui negatur Eucharistia; eo quia eam sit combusturus, ac dum ei negatur eo quia non sit capax; & eodem modo videtur fieri irreverentia Sacramento, dum in subjectum incapax immittitur, ac dum datur alicui, qui illud est combusturus.

Hucusque Cardinalis Eminentissimus, ac Sapientissimus de Lauræa, qui eodem art. ult. sub n. 78. subdit. Scio quidem, hanc meam Sententiam, Parochis præferam, asperam futuram; sed

sciant, me aliter sentire non posse tuta conscientia: licet enim ex rationibus, multisque mutaverim conscientiam, an aliter sentire, & docere possem; at specialiter precibus à Deo id petierim; nullam tamen inveni rationem, quæ me convinceret; sed dictamine proprio, Dei honorem, ac mandata ipsum respicientia aliis omnibus præferenda, continuo stimulatus, propterea in conclusionem hanc deveni.

Porrò hujus Eminentissimi Auctoris opinio corroborari etiam potest decreto Sacri Tridentini Concilii in cap. 1. de reformatione. sess. 14. in quo tribuitur Episcopo facultas interdicens clericis ascensus ad Sacros ordines etiam ob crimen occultum; Undè si argui potest: Valet argumentum à multo magis. Sed minor religionis offensa est dare ordines indigno, per quos habilitatur ad conficiendam Eucharistiam, quam tradere indigno Eucharistiam ipsam; sicut minor injuria est lacerare insignia Principis, quam Principem ipsum. Jul. Clar. lib. 5. sent. Et nihilominus ad hanc Religionis offensam evitandam concessum est Episcopo denegare ordines indigno, etiam si delictum sit occultum. Ergo multo magis erit deneganda etiam peccatori occulto Sanctissima Eucharistia; cujus indigna sumptio relevat supremam Religionis offensam: nam Omnis devotio in Ecclesia est in ordine ad hoc Sacramentum. Scot. in 4. d. 8. qu. 1. Et ferè omnia Sacramenta in Eucharistia consumantur. S. Thom. tertia par. qu. 65. art. 3. & in Supplem. q. 37. art. 2.

Hunc amplectendo opinionem, tanquam magis piam, & religionis iutricem, oportet respondere, (non quidem rationibus opinionis contrariæ, quæ restringuntur in supposito præcepto charitatis de non lædenda fama proximi, quibus abundanter satisfacit Emin. de Lauræa tot. d. art. ult.) sed citatis duobus textibus in cap. Placuit 6. quest. 2. & cap. Si Sacerdos. De Offic. Ordin.

Sed non est difficilis responsio, si diligenter consideretur, quòd dupliciter intelligi potest delictum occultum. Uno modo simpliciter, & juxta 6. proprietatem vocabuli, videlicet illud quod nulla ratione probari potest; eo quia vel nullus scit, vel tantum unus scit. Altero modo, quando duo, vel tres notitiam habent delicti, quod nihilominus dicitur occultum, id est, secretum, & penè occultum, ut notat Speculator in tit. De Notor. Crimin. §. Penè occultum num. 1. & late examinat Fagnan. tom. 4. in cap. Vestra à nu 48. & segg. De cohabit. Cleric. & Mulier. Et novissimè prosequitur Jacob Pignatell. tom. 6. consult. 99. Modo in citatis text. Placuit, & Si Sacerdos, delictum erat omnino occultum, quia unus tantum illud sciverat, & peccatore ipsum negante, probari non poterat; & hac de causa decisum fuit, non licuisse denegare ei Communionem. Et in hoc sensu procedere potest prima opinio, quæ vult, esse dandam Eucharistiam peccatori occulto, si eam publice petat. Sed stando in nostro qualito, & amplectendo opinionem Alex. de Ales, & Eminentiss. de Lauræa, eam procedere dicimus in occulto probabili quando saltem duo sint testes, qui habeant notitiam indignitatis, & peccati occulti illius, qui indignè petit Sacramentum; licet enim adhuc delictum sit occultum, hoc est secretum; debet Sacerdos denegare Eucharistiam huic indigno, quamvis petenti eam publice, præferendo præceptum Religionis, & reverentia erga Deum, præcepto charitatis de non lædenda fama,

ob denegatam Communionem; siquidem si peccator ille occultus vocem tulerit, poterit Sacerdos iustificare eum, & factum suum, probando delictum; sufficit enim de Jure dictum duorum testium l. *Ubi numerus*, ff. de testib. cap. in omni negotio. De Testib. Deuter. 19. 15. Fagnan. in cit. cap. *Vestra*, num. 128. & Carol. Felix. de Matta de Canonizat. Sanctor. par. 4. cap. 17. num. 2.

DECISIO. XVI.

ARGUMENTUM.

Duo præcipui casus resolvuntur, An liceat recipere Eucharistiam à Sacerdote Concubinario illam publicè ministrante? Et an danda sit Concubinis se ad eam sumendam cum aliis ad Sacram Mensam præsentantibus?

SUMMARIUM.

1. Communio Eucharistica an recipienda à Sacerdote Concubinario eam ministrante?
2. Concubinario, asserentes ab omni carnis peccato se abstinere, an Sacram Eucharistiam an admittendi?
3. Concubini ad invicem non separati an absolviendi?
4. Concubinos posse absolvi, non facta separatione, est opinio damnata.
5. Confessarius absolvens à reservatis qua pena sit puniendus?

In harendo doctrinæ antecedentis Decisionis circa petitionem licitam Sacramentorum à Ministris indignis; & circa ea administramenta petentibus indignè, duo sequentes casus veniunt resolvendi. Primus Casus est:

Vir solitus singulis Dominicis diebus Sacram Eucharistiam recipere, videt in Ecclesia Sacerdotem eam pluribus ministrantem, quem certò scit Concubinarium fore. Queritur, an licitè possit accedere cum aliis, & ex manibus illius Sacram Synaxim accipere?

Plurimi negant: quia administrare Sanctissimam Eucharistiam est actus per se pertinet ad ordinis Sacramentum, & ideo minister concurrat per characterem ad talem actum, ut minister religionis, & ex officio. Item, quia hoc ministerium versatur immediate circa Sacramentum omnium Sanctissimum, & ideo exigit Sanctitatem in ministro, qui si in peccato ministrat, peccat mortaliter. Et tandem cum hoc Sacramentum sit ceteris excellentius propter realem Christi præsentiam, si peccat mortaliter alia Sacramenta in mortali conferens, multò magis conferendo hoc Sacramentum, quod non nisi à ministro consecrato, & ex officio conferri potest, ut tenet S. Thom. in 4. dist. 5. art. 2. q. 4. ad 2. Paludan. d. 13. q. 1. art. 4. concl. 1. Richard. d. 13. art. 1. q. 3. Sotus q. 1. art. 4. Suarez disp. 16. sect. 4. & disp. 72. sect. 4. Valentia tom. 4. disp. 6. q. 10. p. 1. Bonacina de Sacramen. disp. 4. q. 5. punct. 2. num. 3. & Coton. lib. 2. contr. 4. cap. 8. num. 173. ubi allegat text. in cap. fin. 15. q. 8. Qua stante opinione, Vir, de quo in casu, non potest licitè accedere, & Sacram Eucharistiam à concubinario Presbytero recipere; quia præberet ei majorem occasionem peccandi ex S. Thom. 3. par. quest. 64. art. 6. ut dictum est supra ad primum quæsitum præteritæ Decisionis.

Ceterum & alii plurimi affirmant, licere huic Viro communionem à prædicto Sacerdote recipere, præcipuè, quia administrantem illam reperit; est

enim communis Neotericorum opinio, quòd non peccet mortaliter Minister indignus, alios communicans; quia tunc non conficit Sacramentum, sed illud distribuit, & non consideratur tanquam minister Dei ad justificationem proximi, sicut in aliis Sacramentis, sed est tantum velut applicans activa passivis, ut cum citatis Vasquez, Ledesma, Nogo, & aliis sustinet Diana part. 2. tract. 14. resol. 23. Quæ habetur in Coordinato ejus opere tom. 2. tr. 2. resol. 25. & ibid. resol. 26. & 27. ac pluribus aliis resolutionibus in margine annotatis; quibus ad stipulatur Barbosa de Off. Parochi cap. 20. num. 17.

Alterutram ex his opinionibus sequens reprehendi non potest, attenda Doctorum auctoritate; cui nihilominus prævalere debet Juris Canonici dispositio in cap. Nullus, & cap. Præter dist. 32. ubi statuitur, ne quis audiat Missam Sacerdotis Concubinario. Quare prior opinio in praxi esset tenenda, præcipuè si ad alium Sacerdotem foret facilis accessus, juxta notata in supra cit. Decis. XIV. num. 3. hujus tractatus de Sacram. in genere. Et in meis Decisionibus De Venerabili Euchar. Sacram. Decis. 4. per totam. Alter casus est.

Concubinum, & Concubinam asserentes se amplius carnaliter non tangere, sed ratione gubernii domus cohabitare simul admonuit Parochus esse incapaces Sacramentorum, nisi ab invicem separantur, tum ob scandalum, tum ob periculum occasionis proxime; Edicto huius diocesis præcipuè attento, quo Eminentissimus Præsul hunc Casum posuit inter reservatos sibi. Nihilominus ipsi replicant, reperisse alibi Confessarium (ex illis, qui excusant excusationes in peccatis, & dicunt bonum malum & malum bonum, lsa. 5. 20.) à quo fuerunt absoluti; ideoque strenuè se præsentant Parochi prædicto, Sacram Eucharistiam ministranti, illam ab eo recepturi. Queritur, quæ sint partes Parochi prædicti?

Pro resolutione hujus Casus, non ficti, sed facti; sapientiores nostri Cleri, & in Sacra Theologia, simulque in Sacris Canonibus versatissimi præmiserunt.

Primum; quòd Concubinus, & Concubina, de quibus in casu, quamvis se amplius carnaliter non tangerent, nihilominus absolvi non possunt, nisi ab invicem separantur, tum ratione scandalii respectu proximorum, à quibus sciri, credivè hæc asserta continentia haud potest; tum respectu periculi reincidendi in foveam carnalem ob occasionem proximam, vel opere, vel desiderio, aut morosa delectatione; non obstantibus frivolis argumentationibus Joannis Sanci disput. 9. num. 6. & disp. 10. num. 20. Diana part. 5. tr. 14. res. 107. res. 108. & res. 109. Quæ leguntur in Coordinato tom. 1. tract. 4. resol. 31. resol. 32. & resol. 33. & aliorum modernorum; à quibus omnino discrepant Sanctissimi, & doctissimi Patres in hoc puncto, qui omnino voluerunt, Concubinos non esse absolvendos nisi prius supradicta reciproca separatio fiat S. Thom. in 4. dist. 15. q. 1. art. 1. S. Antonin. 3. part. tit. 14. cap. 26. Emin. Cardin. de Lugo. de Penit. disp. 14. cap. 10. num. 149. Azor. Insit. Moral. part. 3. lib. 3. cap. 6. in fin. Tambur. de Expedit. Confess. lib. 3. cap. 3. §. 1. num. 2. & num. 12. Navar. in Manuali cap. 16. num. 20. & in cap. Satisfactio de Penit. dist. 3. Sylvest. Verb. Confessio. q. 25. Et Verb. Concubina num. 3. Mosconius de Majest. Militantis Ecclesia lib. 2. c. 10. in fine Summa Angel. Verb. Concubini. num. 1. Riccius de Personis, quæ in statu reprob. lib. 3. cap. 33.